

8.50

enimi Ste
aka vsako
pka, kom
dobi čvr
ko delo
D.
36 ur
ista ura
5-60.
3 leta.
000 ur
evilo, ko
ilo o so

ix) 87
zahtev
51

48

cep-
ine
nah
JJ

ru.
za t
ec p

ii
do

bi-k
4

Ptuj
na j

j raz
iti in

ze,
ran
e 8
estev
j, vi
njiv
poso

ajraz
tud
eželi

rodja
ovalce
ise 12
6-50 K
o prav
50 K
jo 14
lasna
(dvo-
velj
vsako
vsako
o tud
je izv

in
ve

ne

na

Naročnina za celo leto
2 K.
Posebna številka velja
6 vin.
Naročnina se tudi na
pol leta plačuje in se
mora poslati vnaprej.
Cena oznanil je za eno
stran 64 K, 1/2 strani
32 K, 1/4 strani 16 K,
1/8 strani 8 K, 1/16 strani
4 K, 1/32 strani 2 K, 1/64
strani 1 K.
Pri večkratnem oznanilu
je cena posebno znižana.

Za oznanila (insetate)
uredništvo in upravni-
štvo ni odgovorno.
Uredništvo in uprav-
ništvo je v Ptuj v
gledališkem poslopu
štev. 3.
Štajerc izhaja vsaki drugi
petek, datiran z dnevom
naslednje nedelje.
Dopisi dobrodošli in se
sprejemajo zastonj.
Rokopisi se ne vračajo
in se morajo najdalje do
ponedeljka pred izdajo
dotične številke vpsolati.

Štev. 5.

V Ptuj v nedeljo dne 4. marca 1906.

VII. letnik

Nekoliko besed kmetskemu ženstvu.

„Žena podpira tri vogle pri hiši“, pravi pregovor. Ne bomo trdili, da je vsak pregovor vedno resničen, reči pa moremo, da se ta pregovor našim kmetskimi razmeram popolnoma prilaga in se ne da zlahka odreči. Če iščemo namreč vzroke, zakaj propada danes toliko naših kmetij, pridemo v jako mnogih slučajih do tega, da je bilo slabo gospodinstvo, ki je prouzročilo polom. Slaba gospodinja izpodmaknila je svojo oporo in hiša je pala. Napačno bi bilo toraj, če bi vedno le možu pripisovali krivdo, zakaj noče, pa noče priti do boljšega kmetovanja. Ta se lahko trudi in muči, da bi se vzdržal na površju, toda kaj mu pomaga, če ga žena pri tem povsod ovira ali mu dela celo ravno nasprotno ter s tem podira, kar on zida. Da je toraj dobra gospodinja kmetski hiši pravi blagor, o tem ni dvoma. Kakšna pa bodi dobra gospodinja?

Naloga kmetske gospodinjice je popolnoma drugačna, nego mestne gospodinjice. Ako ne prišili te poslednje revščina, ne skrbi za drugo, nego za vzgojo otrok in za postrežbo družine. Kmetska gospodinja mora pomagati pa tudi svojemu možu, ko se ta bori za vsakdanji kruh. Osobito pripada nji vodstvo onih kmetskih opravil, ki se vršijo na domu in blizu doma. Ta naloga je toraj bolj težka, nego jo ima meščanka. Žal pa, da je prišla na deželo med drugimi mestnimi razvadami tudi ta, da so priče kmetske gospodinjice vedno bolj posnemati meščansko življenje. Gorjé našemu kmetijstvu, če bo šlo v tem oziru tako naprej, kakor je šlo zadnja desetletja. Mi nismo sicer za one, ki smatrajo svojo ženo za nekako sužnjo ter jo silijo k najtežjim opravilom, toda popolnoma smo tudi proti onim, ki mislijo, da je žena igrača ter jo

imajo samo za zabavo. Kmetski ženi ne pripada toraj samo delo okoli ognjišča, ampak njeno delo razširja se po celem dvoru in celo po vrtu. Posebno je izročeno v njeno oskrbo varstvo raznih pridelkov, reja domačih živali in izkoriščanje domačih pridelkov.

Da bo zamogla vršiti gospodinja to težko nalogo, treba je, da ima tudi potrebno zmožnost. Bogu bodi pa potoženo, da se naše ženstvo za vse drugo prej pobriga, nego za to, kako bi si to zmožnost pridobilo. Res je, da nimamo še niti enega lista, kjer bi se mogle naše gospodinjice učiti, kako se jim je ob raznih prilikah obnašati, toda tudi v gospodarskih listih bodo našle marsikaj, ki se prav njih tiče. Mlekarstvo, vrtnarstvo, prešičjereja, kolikor toliko tudi živinoreja, cvetličarstvo, uporaba sadja so predmeti, katere vodi na deželi večinoma žena. Toda te stvari so ji predolgočasne, ona bere rajši romane, kakor se imenujejo že taki spisi, ki dražijo pač človeško domišljijo, nimajo pa za praktično življenje nobenega pomena. Zato pa nima čestokrat naše ženstvo niti pojma o gospodinjstvu. Če povem, da poznam mlado gospodinjico, ki je podložila kokli jajca svojih kokoši, katere niso videle še živ dan petelina, pa je dovolj rečeno.

Ženstvo naših večih posestnikov je navadno bolj podobno meščanskim damam nego kmeticam, zato se ne peča rado s priprostim delom. Ono se briga kvečemu v kuhinji in v sobah. Ženstvo majhnih posestnikov pa je pri nas splot sicer jako pridno na polju, premalo se pa briga za ono delo, ki pritiče prav za prav gospodinjici. Da dobimo pri nas premalo gospodinj v pravem kmetskem pomenu, smo pa sami krivi, ker svojih deklet prav ne vzgajamo. Nekaterim dajemo preveč meščansko vzgojo, drugim pa preveč „možko“ vzgojo. Jako se varamo, če mislimo, da dobimo iz finih mestnih zavodov dobre kmetske gospodinjice. Mlada dekleta, ki pridejo tu v

dotiko z mestnimi gospodičnami, nalezejo se od njih v kratkem tudi mestnih nečimernosti. Naprej se začnejo šopiriti z raznimi „flokami“, „špicami“, a predno se vrnejo na deželo, nataknejo si še klobuk na glavo. Take gospice seveda ne bodo šle več molzt kravali celo postiljat prešičem. Zato so bolj sposobne za lahko mestno življenje, nego za težko kmetsko delo. Seveda je gorjé marsikateremu kmetovalcu, če dobi za ženo, mesto kmetske, tako gospodično. Ako nima dovolj poguma, da bi jo po svojem preustroji, je izgubljen. Ne rečemo, da se vsa dekleta, ki pridejo v mesto, kaj pogospodijo. Bog vari, če bi bilo tako! Mi priporočamo celo, naj gredo tudi dekleta nekoliko v svet, osobito v šole, da se morejo izučiti kaj več, nego se zamorejo navaditi doma pri materi ali pa samo v ljudski šoli, toda kadar izbiramo kraj in šole, kamor jih hočemo poslati, bodimo previdni! Pred vsem priporočamo kmetskimi dekletom gospodinjško šolo. Če je pa dobila katera več znanosti, nego druga, ni ji treba, da se izneveri svojemu kmetskemu stanu! Izobraženih kmetic tudi potrebujemo!

Zgoraj smo rekli, da dajemo nekaterim našim dekletom preveč „možko“ vzgojo. S tem hočemo reči, da se druga kmetska dekleta vzgajajo tako, kakor se vzgajajo kmetski fantje, toraj bolj za delo na polju, v vinogradu itd., premalo se jih pa uči gospodinjiti. Znano nam je več slučajev, da ni znala mlada nevesta svojemu možu niti juhe skuhati ali pa srajce zakrpati. Taka vzgoja ni prava. Če ne zna mati raznovrstnih hišnih opravil, pošljejo naj se dekleta v boljše družine, da se jih tam priučijo.

Če govorimo že o kuhanju, rečemo naj še, da je kuhanje kmetski kakor tudi meščanski gospodinjici najbolj potrebno znanje, ki si ga mora pridobiti. Dobra kuharica napravi iz navadnih, priprostih tvarin tečno jed, nasprotno

Kako se je Cafova Hana omožila!

„Tega špota pa vendar nočem čakati, da bi jaz ledek umrla!“ je pravila pred kakimi 20 leti sestra nekake spodnjestajerskega župnika, ki tako rad popeva tisto okroglo: „Ko se je Noe postaral, se je pri Bogu pošvaral — In tisto dekle je govorilo takrat one besede v imenu večine deklet, marsikatera res se po nebesih toli ne hrepeni kakor po — ženinu! Taka je bila tudi Cafova Hana. Kako se vam je omožila, tu na kratko povem.

Hanica je bila prav lušno in fletno spodnjestajersko dekle. Doma pri očetu, ki je bil gostilničar in vdovec, je rada gostom postregla in med tistimi je najbolj stimala živahnega Talijana s črnimi kodercami, ki je tam po leti „pekel“ cigel (opeko). Ko je nastala jesen in lastavice so odletele v toplejša kraja, zahrepenel je tudi črnooki Talijan po topli svoji domovini, ali Hanici je pred odhodom obljubil večno zvestobo in da bo že za njo skrbel.

Pol drugo leto pozneje. Talijana nazaj ni bilo, ali obljubo je držal. Nekoč je šla Hanica vsa vznemirjena v mesto na pošto. Pri postnem uradu je rahlo potrkala na vrata in ponudila nekoliko boječee in v zadregi se smehljajoč denarno nakaznico (geldanvazung) mlademu poštarju. Poštar, vesel dečka, je prav po mosterskopogledal najpoprej dekle in potem nakaznico; vse je bilo prav — ter je izplačal Hanici 10 K, zraven pa je vprašal, zakaj od nakaznice ni odrezala kupona, ker je na njem Talijan nekaj za njo napisal.

„Tako?“ se je začudila Hanica. „Ja veste, gospod, jaz ne znam brati, bodite tako uljudni in preberite mi to vi.“

Mlad postmistr bere: „Pošiljam ti 10 K in tisoč sladkih poljubov!“ Pri tem postmistr se enkrat pogleda zapeljivo lepo dekle ter resno pravi: „Denar si že vzela, zdaj ti takoj moram še puserle izročiti!“ In dekle, vse veselo, ga objame ter prejme svoj porcijon poljubov, ki jih ji je Talijan poslal. Doma pa je djala: „No, zdaj pa je že res na tej pošti vse tako künstno uravnano — puserli se že tudi dobivajo po poštni nakaznici.“

Pet let pozneje. Nevesta Hana je šla h g. župniku k ženitovanjskemu izpraševanju. Zopet rahlo in boječee potrkala in ko je stopila, so jo g. župnik, ki so se nekaj na mizi pisali, takoj začeli izpraševati iz krš. nauka.

„No, Hanica, povej mi, kdo pa te je odrešil?“ Hanica je zardela, kakor so že naše kmečke neveste in srmožljivo odgovori g. župniku: „Lepo zahvalim za vprašanje, gospod, vejo, tisti Talijan . . .!“

„Ne, ne, jaz mislim, kdo je tvojo dušo odrešil!“ so ji pojasnjevali g. župnik.

Tri tedne pozneje. V teh preteklih par letih je imela naša Hana s Talijanom že malo familijo in župnijski urad je Talijanu obljubil, da ga zastonj poroči, samo naj bo enkrat vsemu konec. V nedeljo po večernicah je imela biti poroka, toda — Talijana ni bilo blize cerkve! Doma se je toli nasrkal te zlahtne kapljice,

da ga noge niso mogle več nesti in ohcajt je splaval po vodi. Med tednom pa se je Talijanu zabičilo, naj zanesljivo pride drugo nedeljo k poroki. G. kaplan, ki ga je imel poročati, je že od daleč zapazil, kako se ženin Talijan zopet nekako sumljivo in nevarno guglja na vse strani kakor Noetova barka ter mu je rekel: „Ti, presneti kerlec, zakaj pa te ni bilo zadnjo nedeljo k poroki?“

„No, no, gospod simfali pa me ne bodo!“ odgovoril je nevoljno natrkani ženin. „Saj jaz zdej itak ne maram več za bahlje in le vi sami me silite, da si jo vzamem. Ako vam ni prav, potem srečno!“ In kaplan je moral zlepa miriti razburjenega Talijana, da mu ni ušel od neveste. Po poroki, ko je bil Talijan že zvezan, pa je vendar kaplan omenil nevesti: „Pa bi ti imela vendar malo poskrbeti, da ne gre pijan k poroki!“

„Ja vejo, gospod,“ odgovorila je Hana, morala sem ga pustiti, da se je nekaj na kurajzo napil, sicer ni hotel z menoj nikamor iti.

Zopet par let pozneje. Hana ni bila v zakonu popolnoma srečna in Talijan z njo tudi ne. Mladim ljudem se sanja, da ta zakonski stan so prava nebesa, celi paradiz, kar vselej ni res! Ko je nekoč v šoli vprašal veroučitelj Talijanovega otroka, koliko je sv. zakramentov, tisti je odgovoril: „Šest!“ — Kako to, ali jih ni sedem? — „Ne, pravi deček, naš ata doma vedno pravi, da zakrament sv. zakona in sv. pokore sta glih!“ — In s tem končam!

*) To se je zgodilo in tisti kaplan je zdej za župnika blizo Ptuja.

pokazi slaba kuharica tudi najbolj dragoceno pečenko. Koliko jedi pokvarijo naše gospodinjke, o tem se je prepričal lahko že vsakdo, ki je nekoliko potoval po naših krajih. Da spravijo s tem tudi svoje moze mnogokrat v hudo jezo, o tem ni treba praviti. Nasprotno pravi pregovor, da gré ljubezen skozi želodec v moza. Našim dekletom bi zato priporočali, naj se nauče dobro kuhati, če hočejo dobiti ljubeznivega soproga. Seveda naj se prične najprej, kako je kuhati navadno kmetško jed.

Kaj naj povemo o lepoticju, ki se je vrnilo v naše žensstvo? Četudi bi se dalo na kmetih z oblačilom marsikaj prihraniti, vendar nočemo govoriti proti tej ženski slabosti, ki je že taka, da se ne dá odpraviti. V časih je res potrebno, da se dekle ali mlada žena nekoliko bolj postavi, zmernost pa bodi tudi tu! Osebito priporočamo, naj se ne dela na deželi v oblačenju konkurenca. Bogate gospé po mestih si kaj takega lahko privoščijo, kmet pa ima na tisoče drugih stroškov in ni mu lahko dajati novce za dragocena oblačila. Nič naj se ne sramuje zato pridna gospodinja, če je v časih gizdava dekla lepše oblečena, nego ona sama! To ji bodi celo v ponos!

Ker lepoticjo naše žene tako rade same, priporočamo jim, naj poskrbé da bo tudi domovanje, v katerem vladajo one, vedno čedno in lepo. Žal pa, da se naše žensstvo v tem oziru premalo briga. Kaj se vse vidi po spalnicah in drugih hišnih prostorih na naših kmetih, o tem bi znali mnogo povedati, toda rajši molčimo, da se našim gospodinjam vendarle preveč ne zamerimo. Povemo pa naj jim, da red in snaga govorita vsakemu človeku, ki pride v hišo, prav glasno, kakšna gospodinja vlada v nji. Ta dva govorita celo njihovim možem. Četudi zakričimo v časih mi možakarji na svojo boljšo polovico, zakaj vedno pomiva in pometa, vendar ne mislite, drage žene, da kričimo od srca. S takim kričanjem dajemo samo odduška svojemu veselju, da ste tako pridne. Saj znate, da se poberemo rajši s doma, nego da bi morali čepeti tu v nesnagi in v neredu.

Gospodinja bodi v vsakem oziru uzor družini, kajti kakoršna je mati, takšna bo hči, takšno bo tudi služabništvo. Tudi svojemu možu bodi ljubezniva in zvesta družica ter skrbni, da mu vstrežeš, kakorkoli veš in znaš.

Predno sklenemo, kličemo vam, drage kmetске žene in kmetška dekleta, še to: zavedajte se svojega kmetškega stanu ter ob vsaki priliki vdarite s ponosom ob svoja nežna prsa ter recite: mi smo napredne kmetice in napredna dekleta!

Dopisi iz Štajerskega.

Od Sv. Petra pod Kušbergom. V noči od 15. do 16. februarja so ponočnjaki napadli Karola Zupanič, kočarjevega sina, ko se je vračal od dela ter ga tako neusmiljeno pretepli, da je se isto noč umrl. Orožniki so suroveže, namreč: Franca Čepina, Jožo in Franca Dimitroviča, Jož. Lahovica in Franca Gersaka polovili ter oddali sodniji v Kozjem. Tukaj je klerikalno gnezdo.

Od Vel. nedelje. Dne 18. dne februarja t. l. smo se po rani maši na glas pred cerkvijo smejali, ko je nam oklicevalec oznanil to le: „Le tista gospodinja bo imela na fašenk veliko veselje, ki bo kupila moko pri g. Veseliču.“ Ako je veseli Veselič sam vesel, bo vendar težko s svojo moko drugim gospodinjam veselje naredil, k večjemu moka le — svoji gospodinjji. Drugi imamo tudi moko za veselje dobrih gibanc.

Od Vel. nedelje. Z lanskim letom potekla je čletna doba krajnim šolskim ogledom. Pri nas je to častno mesto zavel zdravnik g. dr. Kristan iz Ormoža in pričakovati je bilo, da ga bode okrajni šolski svet spet imenoval. A prišlo je drugače. — Božji in župnika Bohanca previdnosti se je dopadlo odrediti, da bo za dobo prihodnjih 6 let opravljal to, za šolske razmere važno službo dobro znani jalcji in kurji liferant J. Veselič iz Vel. nedelje. — Veselič in krajni šolski ogleda, kdo se temu ne smeji? Pa je že tako! — Človek misli, a Bog in župnik Bohanc pa obračata. — Šoli in tamošnjemu učitelstvu pa je častitati na tej čudni pridobitvi.

Iz Zidanega mosta. Naš nadačitelj, ko ste razkrinkali njegove homatije in „čednosti“, pihali proti Vašemu listu. Imamo pa tu neko učiteljico iz Kranjskega, ki ni nič boljša, dne 6. februarja t. l. je v šoli delila otrokom nrvške kranjske časnike, ali je to dovoljeno? „Štajerca“ pa grdi kakor Japonce Rusa.

Opomba uredništva. Na tisto učiteljico opozarjamo pristojne oblasti. Ali je to počenjanje te zagrizene učiteljice višji šolski oblasti znano?

Iz Brezul pri Račjem. Veste, po čem so klerikalne „buče“? Naš cenilni mož M. jih je cenil po — 20 v., toraj, dragi moji kmetje, le pridno sadite buče, naš M. vam jih vsako plača po tisti ceni. Oj, kako so le pametni ti naši klerikalci!

Iz murskega vrha pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Naš g. kaplan je baje dobil kurja očesa, ker je letal in letal okoli zavoljo obč. volitve v naši občini, a vse zastonj. To kaplanče ne loči kola od trsa in misli se vmešavati med vinogradnike? Brrr! Zdaj bodo že kmalu začele tudi žabe-peti! Slučajno smo tudi izvedeli, da je vam „Štajerc“ kakor vsi tisti, ki so njegovi naročniki, trn v peti in da na prižnici, katera je brčkone za to, da se oznanja božja beseda, kaj radi o „Štajercu“ rogovolite ter se vanj zaletavate. Da vaše besede ne bodo padle na trdo kamenito zemljo, priporočamo vam, g. Stuhec, da pred vsem začnete pri onih, ki so naročeni na „Slov. narod“, „Oso“ i. t. d., kajti ta dva lista pišeta nekaj več kakor Štajerc, ki zagovarja naš kmečki stan. Če gg. doktorje, profesorje i. t. d., ki so vaši bratski prijatelji, zanimajo „Slov. narod“ „Osa“ in enaki listi, potem se nikar ne čudite, če smo se mi sprijaznili s „Štajercem“. — Na svidenje! Murskega vrha volilci.

Iz Rogaške Slatine. Pri nas imamo zopet enega, ki je potreben kretača, to je g. Janezek Šuster, ali on ni ta pravi šoštar, ampak gospod, ki nemški tudi zna. Zato pa je tudi dacar, ki temu mu je pripomogel nemški jezik. Doma pa vpije, da Slovenci ne potrebujejo nemščine, da je „Štajerc“ nemškutarski list in, bogve, kaj še počenja na prvaško klerikalni podlagi. Mi ga tu ne prištevamo k pametnim ljudem.

Opomba uredništva. No, in mi tudi ne!

Iz Jarenine. Že dolgo časa se ti, ljubi „Štajerc“, nismo pritoževali, ali zdaj ti moramo naznaniti nekoliko pritožbo o naših farških, po vosku dišečih devicah. Teh se je tu namreč dosti zaplodilo, šikane niso, z večine pa plesnive. Po božne pa v resnici tudi niso, kajti ob nedeljah, ko se moli pred cerkv. opravilom sv. rožnave, tiste ne grejo v cerkev, temveč v Čtalenco, kjer med tem berejo Fihpos in Laž dom ter se tam norčujejo po klerikalni navadi s klerikalnimi mrzlimi bratci. Skoda pa je bñke Katike in lušne Mimike, ki znata tako lepo šivati, da sta zdaj že tudi zagazili na to pot neumnih evangeljskih devic.

Iz Gomilske. V gomilskeji župniji tudi ni vse v redu, največjo ulogo v tem neredu igra seveda domači župnik, ki misli, da je on nad vsemi ter najbolj svet mož. Najsvetejše pri njem je seveda pred vsem alkoholična pijača, ki jo on posebno čišla. Naleze se je, to revče, vsaki dan toliko, da se potem guglja kakor balon v zraku. Cerkevni red mu je deveta briga. Denar on tudi jako ljubi. O denarju on misli, da je samo zanj stvarjen, za druge pa ne! Občudujem ga le, kako more vedno le o peklju pridigovati in z žveplom ljudi strašiti, ker ja dobro vé, da, ako bo kdo, bode gotovo on prvi pahnen tja v vnažno temo, kjer bode škripal z zobmi, ki si jih je dal še lani nalašč za to nove pripraviti. Svetovali bi mu, naj se spravi v penzijo, ker je za to že dovolj star, da ne bode med mirmimi gomilskimi farani delal več pohujšanja.

Iz Janišberga. Neki dopisun v Fihposu piše, da je v občini Boračovi v vseh 3 razredih sijajno zmagala narodna stranka ter da sta bila samo dva Brackijanca po milosti v 2. razredu izvoljena. Lahka je taka „sijajna“ zmaga, če ni bilo niti enega protivolica. Dne 21. januarja t. l. je bil z 11 glasovi že četrtočkrat za obč. predstojnika izvoljen Jožef Veberič. Po volitvi so šli klerikalni odborniki v napredno gostilno Kollerjevo v Janišbergu. Pri sladki kapljici in razgretim živcih je udaril Jožef Bratkovič s svinjakim mehurjem, v katerem je imel nekaj

drobiža, Martina Vogrinca po glavi, da se je curkoma vtila na mizo. V tem trenutku se me razčesne in drobiž se razkadi po sobi. Taki s tukaj!

Od Sv. Lovrenca v Slov. gor. „Lep“ izgovor daje nam tu neki zakonski mož, po imenu V., ker on bolj kakor svojo zakonsko zaslubi tretjerednico in „Marijino hčer“ N. Lastna žena je morala od njega oditi, ker so v hiši vsi zaničevali. Kaj porečejo k takim lastnim zakonskim razmeram, g. župnik in predstojnik od Sv. Lovrenca v Slov. gor.?

Od Sv. Lenarta v Slov. gor. Dr. Tiplič vstransko napreduje! Čeravno ima soprogo nekega roda, vendar tu dela velikega narodnjaka in svojo modrost pobira po farovžih pri gladijrujega. Zadnjič je v nekem obiskurnem kalnem lističu grdil našega zdravnika dr. Benescha, češ, tisti ni hotel ponesečenemu Fr. podeliti zdravniške pomoči. Resnica pa je, da dr. Benesch spoznal, da se mora ponesečen takoj prepeljati v bolnišnico in doma naj se rane le zaradi nujnosti obvežejo. Naši šeni nartški prvaki seveda kujejo dr. Tipliča v zlažn zde ter ga hvalijo do nebes, ali tam zanj mara lansk leto ponesečeni kaplan Čuček, lošč terega je kunštni dr. Tiplič tako dolgo mazal obvezoval in vračil, dokler se tisti Tiplič svoj umetnosti ni naveličal ter rajši šel na oni s te sest tam

Iz ptujskega okraja. Lejte jih lejte, g. urednik naše klerikalce in prvake! Zdaj, ko je ptujski okraj v naprednih rokah in se za kmetje korist toli zanima, se začenja že tudi gibanje prenisodelati nič. V pondeljek so na pr. napravili Ptuj vinski sejem baje v kmečko korist. Ta je prav, saj nas le posnemajo v skrbah za kmetje, ki stan, saj se klerikalci od nas lahko še nekaj dobrega in koristnega priuče in v njih bomo naposled še hvalili in radi imeli. Ravno tako vam je bilo z uravnavo Plesnice. Se le, ko so se nemški poslanci tako toplo zavzeli za to stvar, so se končno slovenski poslanci tudi pribodali na površje in zahtevali — uravnavo Plesnice! Ja, ja, od napredne stranke se klerikalec lahko dosti pametne priuči, samo če ima dobro voljo.

Popravek. Uredništvu Štajerca v Ptuj. Sklicujoč se na paragraf 19. tiskov. zakona zid. 17. dec. 1862, drž. zak. št. 6 ex 1863 zveč htevam z oziroma na dopis, objavljen pod zglavjem „Iz Podosreda“ v štev. 3. Vašega lista da sprejmete v zakonitem roku na istem mestu in z istimi črkami nastopni stvarni popravek:

1. Ni res, da sem prinesel, s seboj drž. želodec; res je pa, da sem prinesel samo ed. želodec.

2. Ni res, da so ljudje v Dramljah in Skomru bili veseli, ko sem od njih odnesel žegnana kopita; res je pa, da nisem odnesel kopit in da so ljudje žalovali radi mojega odhoda.

3. Ni res, da so se prezvišeni knezoški dolgo obotavljali, vzeti me nazaj v službo; ni je pa, da sem „popolnoma prostovoljno“ pustil službo in ko sem zopet prosil za njo, sem dobil takoj.

4. Ni res, da sem imel v Dramljah sodnijske preiskavo zaradi svoje sestre; res je pa, da imela preiskavo sestra, a ne zaradi mene.

5. Ni res, da jemljem za poroke 24—26 kron, za vpeljavanje 2 K, za krst 1-70 K in za privedenje bolnikov 2 K; res je pa da nisem glasom „štolinskega patenta“ za porok od 42 v do 2 K 10 v, za upeljavanje 60 v, za krst „nič“.

6. Ni res, da sem se zadnjič celo v cerkvi tako surovo obnašal pri nekem pogrebu, da se vsi zgražali, ko sem tam vpil in terjal pri grebščino za 6 K; res je pa, da nisem nikoli cerkvi terjal pogrebsčine ali kaj drugega, ker mi ljudje niso ničesar dolžni, in da o tem vpitju in terjanju tukaj nikdo ničesar ne ve.

7. Ni res, da sem bil v šoli v Pečici jeseni le trikrat; res je pa, da sem bil vsak teden kakor je bilo možno.

8. Ni res, da molim za rajne le par mesecev, potem pa preneham; res je pa, da molim tako dolgo, kako dolgo je kdo naročil.

9. Ni res, da pobiram le krivičen denar in že zdaj živim v sovraštvu s polovico faranov; res je pa, da pobiram pravičen, pošteno zaslu